

שהזיהור אותנו כי זה עלול לגרום לסכסוך דיפלומטי, הסתפקנו במתיחות מקומיות.

בקרצ'י, פקיסטאן, הסביר סטלמן, ש' כבר היה כאן, לרביוב כי כאן חוספים אנשים. הוא הסביר שהפתרון היחידי הוא ללכת לכל מקום בוונות. רביוב מת לצאת לבית-שימוש, אולם הוא נזהר היטב ולקח כמלתא את אמנון מזרחי.

המשכנו בטיסה, אשר טיסה לאמריקה היא אפס לעומתה: הצינו את הודו עד בנקוק שבסיאם, שם חסס אותנו גשם קשה. סוף-סוף, אחרי יומיים של טיסה, הגענו למלאיה. שדה-התעופה של סינגפור, בו חתמנו, הוא ממש עצום. תנועת המ' טוסים בו היא כמו תנועת האוטובוסים ברחוב אלנבי. כמה יהודים באו לקבל את פנינו, אבל היינו כל כך עייפים שאפילו החתיכות שהביאו עפס לא הצליחו לעורר אותנו.

קללות בערבית. אחרי שהפסדנו ב' הונג-קונג בשנה שעברה, חשבתי שהכדורגל במזרח הרחוק עומד על רמה אחת עם הכדורגל הישראלי לפחות, אם לא עולה עליו. אחרי המשחק הראשון נגד גבחרת קבוצת סינגפור, אני סבור שכיום אנו עולים על כדורגלי המזרח הרחוק.

יש להם כאן שלוש ליגות לכדורגל, בהן משחקות כששים קבוצות של חובבים. ישנם כאן מאמנים מאנגליה, ובין הקבוצות משחקים גם אנגלים מיחידות הצבא הי' בריטי החונה במקום. אף אחת מהקבוצות המקומיות לא עזבה את מאלאיה, וביקורי קבוצות זרות נדירים.

את המשחק הראשון שיחקנו במגרש הדומה למגרש באסה ביפו: יש בו זשא די טוב, מקום ל-25 אלף איש ותאורה. התוצאה הסופית של המשחק, 1:4 לטובתנו, אינה משקפת בדיוק את מהלך המשחק. אמ' במחצית הראשונה יכולנו לספוג לפחות עוד שערים בגלל משחקנו הירוד, אולם גם כך יכולנו להרביץ עוד ששה שערים במחצית השנייה. יכולנו פשוט להשי' כיר את חצי המגרש שלנו, במשך כל המחצית הזאת נגע יעקב ויסקר השוער רק פעמיים בכדור.

הקהל במשחק זה היה איום. לפי לקסי' קון הקללות ששמענו בעלתנו על המגרש, הבננו מיד שהם לא כל כך אוהדים אותנו. הקללות היו ברובן בערבית, כך שהיה לנו מושג מה הם מאחלים לנו. גוסף לזה, המאלאים צועקים בשעת המשחק בדיוק כמו קופים בג'ונגל. זהו בדיוק הצלל שמתקבל מהצוקות.

במחצית השנייה שמעתי פתאום צעקות איומות מהיציעים, כאילו פרצה שם שריפה. לא הבנתי מה קרה והפניתי את ראשי לאחור. ראיתי שנזכרו להעלות על התורן את דגל ישראל. במשך חמש דקות רצופות היו שאגות וקריאות-יבו. היחידים שמחאו לנו כף היו כמה עשרות לבנים, קצינים בריטיים ונשותיהם, וכמה אירופאים סתם.

גן חיות הופשי. בין הנשים שישבו ביציע היו כמה ישראליות, הנשואות ל' קצינים בריטיים. רובן התביישו להתראות עמנו. אולם שתיים מהן התגברו על הי' בושה, ובאו לבקרנו אחרי המשחק. אחת היא מפתח-תקוה, שהחברה מכירים אותה די טוב, לאו דווקא בצורה חיובית כל כך. השנייה היא מחיפה.

יהודי אחר שלא התבייש לבוא אלינו, וששמעו הגיע כבר לארץ, הוא דוד מרשל, ראש המיניסטרים לשעבר. אחרי שניצחנו במשחק השני נגד גבחרת סינגפור 2:1, בו הצליחנו לתקן קצת את הרושם הרע שעשינו במשחק הראשון למרות ניצחוננו בהפרש גבוה, הזמין אותנו דוד מרשל למסיבה בביתו.

נסענו ליולה הגדהות שלו ובייליו ערב שלא ישכח. אכלנו ורקדנו כמו שצריך. המלצרים הסינים עברו קשה מאוד אותו ערב כדי להשיב את החברה במטעמי הי' אונס המקומיים, ואילו אנחנו הצליחנו שוב לשבות את לב כל הנוכחים בשיירי מולדת. יש לציין שבמסיבה זו היה המין המלאי החלש מיוצג באופן הולם, ובין הפצצות בלטה ביותר דוקא בתו של הרב הירשבי בסנינגפור.

מה שהשאר עלינו את הרושם הגדול ביותר בסנינגפור היה דוקא גן-החיות הי' מקומי. זהו גן-החיות היפה ביותר שראיתי. מאות החיות שבו אינן כלואות בסגורים, אתה יכול לטייל בגן, ללטף את האריות, לשבת על הנמרים, לזרוק אבנים על הי' פילים, להסתכל מאחורי זנבם של הטחוסים, מבלי שיאונה לך כל רע. אה, כן, שכחתי לציין שכל החיות בגן הזה הן מאבן.

עצבני ופשוט אי-אפשר להכיר בו את זה מאמן השקט ביותר שהיה בארץ. בכל אופן הוא החליט לא לחזור לארץ, וכשאנו נחזור הוא יטוס קצת ליוגוסלביה לנוח אחרי הכשלונות.

הסקוטים גמרו איתנו באותו יום 5:2, תור צאה המוכיחה שכל האגדות כאילו הסקוטים הם קמצנים אינן נכונות.

האירים לא נורמלים. אחרי המישחק בגלוגו טסנו מסקוטלנד לאירלנד. שוב ערכו לנו קבלת פנים נהדרת בדובלין. באותו יום היה מישחק כדורגל נהדר, אבל לא שלנו. זה היה מישחק בין גבחרות סקוטלנד ואיר' לנו.

לפני המישחק שלנו קראתי בעתונים שי' הפועל תל-אביב הוא המנצ'סטר יונייטד של ישראל. כנראה שהם לא נורמלים. שיחקנו את אחד המישחקים הגרועים בסיבוב-שלנו. הכי מסכן שוב היה יאזובניצ'ק, הוא לא יכול היה להסתכל בפנים של המלחים שלנו.

החברה כבר שינו את שם הקבוצה מה' פועל להרמא'ים. כלומר, קבוצה המרמה את הקהל. אנחנו ממשכים לאנגליה, לשחק נגד ארטנו ושם בטח מחכות לנו תוצאות גבו' הות (10:2 לטובת ארטנו). אני לא רואה

מאמן יאזובניצ'ק
איוואן האיום

שום נצחון באופס. אולי מהמפלגות ילמדו האחראים שלא מספיק לארגן תחרויות, צריך גם לארגן שחקנים שידעו לשחק.

נצחון וקללות בסנינגפור

על מפעה של קבוצת הכדורגל הפועל פתח-תקוה במזרח הרחוק, מספר שיחי "העידם הזה" המ' לווה את הקבוצה במסעה:

עזבו את קופנהגן, אחרי שהשארנו שם כמה לכבות שבורים, ואחרי שקופנהגן השאירה לנו חוויה שלא נשכחנה. בדרך עשינו חניות בהמבורג, ובציריך. ברומא כבר הורדנו את המעילים ופגשנו את המשלחת הקנדית למכביה. באתונה קיבלנו בסעם הראשונה עתוננים מהארץ ואמרנו שנה טובה לאירופה.

טסנו מעל בירות ומשק. טוב שלמטה לא ידעו מי נמצא באווירן, אחרת היינו כדאי נלקחים לשחק נגד גבחרת בית' הסוהר של דמשק. החום התחיל לעשות צרות. החברה התפשטו והיועו, התגעגעו לימים הטובים בדגיה.

חנינו בשרה התעופה של עבדן, עיר הנפט האיראנית. מקום מתורבן, לכולן כמו במובלה עירונית, וריח כמו על שפת הים של תל-אביב.

עברו עוד חמש שעות טיסה, עד הגיענו לקראצ'י. עמנו במטוס נמצאו כמה אנשי' עסק רוסיים. שנסעו לעשות עסקים ביפאן. החברה ניסו קצת למתוח אותם, אבל אחרי

מסעות

הסקוטים קמצנים?

על מפע ההפסדים שי כדורגל לנו הפועל תל-אביב באירופה, כותב שייע גלור, שצורף לקבוצה:

אני בטוח שאחרי הרשימה הזאת, לא רק הפועל תל-אביב אלא אף קבוצת כדור' רגל אחרת, לא תיקח אותי איתה לחוץ' לארץ.

אבל זה כבר לא משנה לי. אחרי מסע כזה של מסלות וכשלונות, יותר כדאי לי' שבת בארץ. ואם אני מגיע כבר למצב שבו אני צריך למתוח ביקרת, האמינו לי שי' אני עושה את זה בלב כואב ולא בשמחה גדולה.

אחרי שהפסדנו לקבוצות ערי-השדה ב' צרפת, נסענו קצת לפאריס כדי לשחק נגד הקבוצה המפורסמת רסינג. תרשו לי לומר שעצם העליה למשחק נגדם היתה פשוט חוצפה. רוב הקבוצות הבאות לשחק ב' צרפת, כמו קבוצת הנוכב האדום מיוגוס' לביה, משחקות נגד קבוצות מליגות נמו' כות. ואילו לנו סידרו מארגני המסע חקיים רק נגד קבוצות ליגה א'.

הפעם עלינו לשחק אחרי שנשבטנו לי' עצמנו ולמאמן שמה שלא יהיה, נצא בכבוד מהמשחק. לפני זה ערכו לנו סיוורים בכל המקומות המפורסמים של פאריס, החל מ' בית האינבלידים שם הראו לנו את נפוליאון בקבר, ועד המולין רוז' והפולי ברז'ר. 6000 הצופים שנכחו במשחק היו ברובם יהודים, והם רצו מאוד שנצח. אבל זה בלבד אינו מספיק. כבר ברבע השעה הי' ראשון הבוליה רסינג 0:3. הננה כזו חלי' שמה, כמו של הפועל תל-אביב, לא ראיתי מזמן. מה זה גולים? החלוצים של היריב פשוט נכנסו עם הכדור לשער של תורורוב. במי חד היה חלש בהנהיגה מיכאל כהן, שי' נתן לצרפתים לעשות מה שהם רוצים.

לא עזר לנו אפילו ההסבר שהסברנו לי' שחקנים הצרפתיים, שבעצם אותנו יודים ונלחמנו יחד. המשחק נסתיים בת צאה 5:2. בזה נגמר הסיור בצרפת שהיה כשלון מב' חינה ספורטאית, ומוצלח מאוד מבחינת הביילוי והארגון.

אני חושב שבמקום לשלוח קבוצות כדור' רגל לצרפת צריך לשלוח את נציג ההת' אחדות, שיראה איך מעורדים ספורט. ליד כל מגרש יש לצרפתים לפחות חמישה מגרשי אימון. מה שווה אם יש לנו בארץ נוער מוכשר, שאין לו מגרשים להתאמן?

איוואן האיום. אחרי המפלות בצר' פת קיבלנו מכה נוספת מה-אנש. עברנו לאנגליה דרך התעלה בים ס' ער, ובמשך שלוש שעות הקאנו את הנשמה. אני חושב שזה היה היום הגרוע ביותר בחיי. כולנו התפללנו אלוהים שיוציא אתנו מהצרה הזאת, ואו ננצח בשבילו — אפילו את גבחרת הונגריה.

באנגליה צילמו אותנו בשביל הסלבוניה, ולילה שלם נסענו ברכבת לסקוטלנד. קיבלו אותנו שם בחמימות רבה, הרבה יותר מ' אשר בצרפת. בערב ערכו לנו מסיבת-ידי' קודים, יחד עם קבוצת סליט' שנגדה עמד' נו לשחק. הם סיפרו שנגדנו הם מעמידים את הקבוצה הח'קה ביותר שלהם, מפני שהם זוכרים את המשחק נגד הפועל ב' אמריקה, שהסתיים בניצחונם 2:1.

כשאמרתי להם שמספיק שיעלו נגדנו את המילואים, הם חשבו שזאת בדיחה. עלי' נו למגרש בגשם שוטף. זה היה גרוע מאוד, כי אף אחד מאיתנו לא רגיל לשחק בתנאים כאלה. מה אפשר לכם? הם עשו מאיתנו פשוט קרקס. הם משחקים בססים אר כיים וחוקים, ומת'ינים מקומות בקצב מסחרר. במחצית הם הילו 0:4, אחרי שחמש דקות לפני תום המחצית היתה התוצאה רק 0:1.

תוך מחודורוב, שהיה לו יום גדול, וי' אילולא הוא היינו מקבלים תריסר גולים, ההגנה לא שיחקה בכלל. במחצית השנייה חלו שינויים בקבוצתנו. אחרי התקפית רצור' פית הצלחתי סוף-סוף להגיע לשער של סליט'ק. אבל המגן שלהם חסם בפני את הדרך. השופט פסק מכת 11 ובלוט הבקיע את השער. מיד אחרי זאת הכניס ריונבאום את השער השני.

לפתע קיבל המאמן יאזובניצ'ק התקפת עצבים, וזרק אותי ואת מציל' מהמגרש, בלי שום סיבה. בכלל, איוון יאזובניצ'ק השי' תנה מאוד במשך המסע הזה. כיראה שי' והפסדים הקבועים השיבנו עליו, והוא ת שש שיפטידי את מקום עבודתו. הוא רותח וי'

כיוון
וכיון!

**בנה דיסקונט
לישראל
בע"מ**